

I Cirkulære til samtlige Amtmænd Nr. 146 af 1. Juni 1908 har Indenrigsministeriet næst at henlede Opmærksomheden paa, at Fattiglovens § 61 i Paragrafens ændrede Skikkelse hjemler, at Fattighjælps Virkning skal være udelukket ogsaa i Tilfælde, hvor de paagældende af en Statsanstalt eller af Staten godkendt Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn er anbragt hos private (kontrolleret Familiepleje), udtalt, „at Fattigkommunernes Udgift til Beklædningshjælp, som gives trængende ved deres Indlæggelse paa Statsanstalter og af Staten godkendte Anstalter, eller som tilstaaes de paagældende under Opholdet paa vedkommende Anstalt, ikke i noget Tilfælde bliver at anse som Fattighjælp. Det samme gælder med Hensyn til det offentliges Udgifter til de ommeldte Personers Befordring paa Rejser i Anledning af deres Indlæggelse i en saadan Anstalt“.

§ 62. Udgifterne til Kur og Pleje af Personer, der, som lidende af venerisk Sygdom, i Henhold til § 5 i Lov Nr. 81 af 30. Marts 1906 om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte tages under Kur for offentlig Regning, betragtes ikke som Fattighjælp.

§ 63. „Naar en her i Landet forsørgelsesberettiget Person, der som Medlem af en Sygekasse har modtaget Understøttelse af bemeldte Kasse i Henhold til de for samme gældende Regler uden ved Siden heraf at have oppebaaret Fattigunderstøttelse, efter Sygekassehjælpens Ophør fremdeles er trængende til Understøttelse, og Trangen vedvarende er begrundet i Sygdom eller i, at paagældendes Erhvervsevne som Følge af samme er væsentlig forringet, skal den Hjælp, som af hans Opholdskommune ydes ham til fortsat Kur og Pleje eller til hans og Families nødvendige Underhold, ikke betragtes som Fattighjælp, for saa vidt og saa længe den ikke i Varighed og Omfang skønnes at overstige den ham af Sygekassen ydede Understøttelse“.

§ 64. „Naar her i Landet hjemmehørende Søfolk forliser paa dansk Kyst og savner Midler til at hjælpe sig selv frem, skal Bestyrelsen for den Kommune, i hvilken de er kommen i Land, drage Omsorg for, at de erholder fri Hjemrejse, derunder indbefattet Kost og Kostpenge samt de nødvendige Klædningsstykker. De hertil medgaaede Omkostninger bliver, for saa vidt de ikke skal dækkes af Rederiet eller Bjergningsmassen, at afholde af Statskassen; den Søfolkene saaledes ydede Hjælp bliver ikke at betragte som Fattighjælp“.

Bestemmelsen angaar kun danske Søfolk, der forliser paa dansk Kyst; ifølge Bestemmelsen i Søloven af 1. April 1892 § 98 har imidlertid ogsaa danske Søfolk, der forliser med dansk Skib i Udlandet, Ret til Hjemsendelse for Statskassens Regning — og uden at det medfører Fattighjælps Virkning for de paagældende — *til nærmeste indenlandske Havn*; samme Regel gælder ifølge § 98, hvis Skibet efter lidt Havari erklæres for uistandsætteligt eller tages af Sørøvere, samt endvidere under visse Betingelser, naar det opbringes og prisdømmes. Ved Bevilling paa de aarlige Finanslove har der derhos, første Gang ved Finansloven for 1910—11, jfr. Cirkulære til samtlige Amtmænd Nr. 127 af 24. Maj 1910, været stillet det fornødne Beløb til Raadighed til Bestridelse af Omkostningerne ved forliste Søfolks videre Befordring til Hjemstedet, uden at saadan Hjælp regnes som Fattighjælp for Sømanden.

§ 65. „I Krigstilfælde træffer Regeringen Foranstaltning til, at Forsørgelsen af tjenstgørende militæres Familier sker i Overensstemmelse med Grundsætningerne i Loven om Forsørgelse af deslige Familier af 12. Marts 1864, saaledes at Forsørgelsen ikke medfører de Følger, som flyder af en fra Fattigvæsenet modtagen Understøttelse“.

§ 66. „Naar en i en Landkommune bosat Familieforsørger, der ikke nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, er bleven husvild, uanset at han ikke mangler Evne til at erlægge den i Egnen sædvanlige Husleje, paa de sammesteds almindelige Betingelser i Henseende til Forfaldstid m. m., skal Sogneraadet for den Kommune, i hvilken han var bosat, være pligtigt til at forskaffe ham og Familie det fornødne Husly mod Betaling, der ikke maa overstige den i Egnen sædvanlige Husleje, og hvis Størrelse i Tilfælde af Meningsulighed bestemmes af Amtmanden“.

Den her omhandlede Bistand fra det offentliges Side har i ingen Henseende Karakteren af Fattighjælp.